

Jenny Berg

Bror Marklund stipendiat 2014. Örnsköldsviks museum & konsthall.

Att komma in i Jenny Bergs utställning på Örnsköldsviks museum är som att falla ned i kaninhålet. Här pågår olika saker, undersökningar, dokumentationer, någon sorts forskning?

Det man omedelbart ser är två utsnitt av husgrunder i genomskärning i skala 1:1. Alltså verkligheten. Men här är den lagd upp och ned. Således möter museets golv objektets golv, sedan följer isolering, betongplatta, markisolering, dräneringsgrus och jord med alla rötter som sticker upp och pekar och viftar i luften.

I programbladets verkförteckning är skalan ofta utsatt, men bara i husgrunderna är det full skala. Konstnären säger att det är viktigt att vi förstår att åskådningsmaterialet relaterar till "verkligheten". Att det i det färdiga är verkligheten som gäller. Det är förstås en provokation för i J. Bergs värld opereras saker bort och får plats i andra sammanhang, saker förvandlas, myten lurar i kulissen, identitet är heller ingenting att ty sig till, vi är som sagt i kaninhålet.

Innan vi studerar laboratoriebänken till höger måste vi närma oss änglarna i utställningsrummets högdal. Det är inte lätt att beskriva, men i luften hänger regelverket av ett innertak, med resterna av de gipsskivor som ligger i högar på golvet. Taket har störtat in och det är helt klart änglarnas fel, de är störtade änglar. Dom är kantstötta, någon saknar ben, det är oklart vilket kön dom har, eller kanske alldeles ovidkommande. I ett hörn står en fjärde ängel lite vid sidan av, den har ett rävansikte och sådana änglar står säkert lite vid sidan av. Men änglarna har underbart vackra vingar, vita fågelfjädrar och ett fosforiserande grönt som återkommer.

Änglarna svävar, de är nämligen upphängda på en balansvågsprincip, där droppåsar med is på den ena sidan tynger ned och på den andra lyfter upp änglarna. Alltefter isen sedan smälter och droppar ned i för ändamålet utställda plastbackar, faller alltså änglarna omärkligt långsamt mot golvet. Som om inte detta vore nog ser jag att änglarna är framställda som en variant på temat "ser inte, hör inte, talar inte". Det är en existentiell katastrof och förfärligt, men dom har som sagt underbart vackra vingar.

Det står också en brandsläckare i anslutning till det instörtade rummet, det kan mycket väl komma eld ur den eller aska, jag tror att vi får bestämma själva.

Hos J. Berg finns förstås ingen modernism kvar eller ens postmodernism, det har med allvar och humor att göra, hur hon ser på sig själv och världen. Är jag i ett laboratorium eller i en pysselhörna?

Dom där ismerna lämnade i alla fall kvar en hel del saker att leka med. J. Berg kan vara mycket anspråksfull kring något mycket bagatellartat. Hon kan påstå saker med en auktoritet som gör att vi tror på henne. Det är konstens outgrundlighet. Vad det är som åstadkommer detta är omöjligt att sätta fingret på, någon sorts konstnärlig begåvning som sitter i förhållningssättet snarare än i skickligheten.

J. Berg talar själv om att hennes arbeten handlar om maktrelationer. Det kan så vara men hon är mer generös än så. Det här är bättre än politik. Nu är vi i laboratoriet, här utförs experiment och undersökningar och det finns allvar och humor så att det räcker till

alla.

”Föreningen” är små människor av vax i skala 1:14. Dom sitter i ring uppkopplade till en hörslina som sänder ut fladdermössens ljud från en kamouflerad apparat. ”Föreningen” är alltså en studiecirkel, dom är satta att lära sig fladdermössens språk. Högtalare är inmonterade i deras huvuden. Det finns en detektor också som ligger som en lägereld och tydligen ska lysa på något sätt som har med inläringen att göra.

Det vax som togs bort när högtalarna opererades in smälts ned under en infraröd lampa vid nästa station på laboratoriebänken. Sedan följer en apparat som är under arbete och beskrivs som en skiss. Kanske dialys av kycklinghjärtan. Och sedan kommer det mer.

J. Berg får mig att koppla på alla möjliga nivåer av uttydning, högt och lågt och vad är det egentligen och tänkandet och seendet och form och innehåll. Är det en berättelse inifrån eller utifrån? Eller spelar det någon roll. Inte ens begreppet kvalitet, som är så viktigt inom konsten, verkar riktigt användbart.

I cafeteria finns slutligen ett litet bord som är J. Bergs sista verk. Där har hon lagt fram lite material och saker av olika slag och med silvertejp satt fast en lapp där det står ”pyssla själv”.

Text och foto Mats Caldeborg
2016-04-08